BÜYÜK Ateş

SAYI : 20

İDARİ

BU SAYIDA:

Balina Avcıları

NİHAT ÖCAL

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI 7 GARTH

BİRDEN PAPAĞANA BENZER BİR KUŞ GELİR GARTH'A DOĞRU.

Yol Gösteren Ahtapot

Ahtapotlara ait çok şeyler söylenmiştir. Çok şeyler dinlemişsinizdir. Fakat, bu sevimsiz mahlûklardan birinin klavuzluk yaptığını da biliyor musunuz? İşte aşağıdaki yazımız, bu ahtapot'un hikâyesidir...

SICAK bir yaz günüydü. Hint Okyanusu, alev alev yanıyordu. Gökte bir tek bulut dahi yoktu. «Ahtapot» isimli büyük yelkenli gemi, Hint Okyanusunun güney sahillerinde demir atmış, rüzgârın çıkmasını bekliyordu.

Bu sular çok tehlikeliydi. Derin gibi görünmesine rağmen, denizin ortasından çıkan kaya kümeleri, her an gemiler için tehlikeli olurdu. Buradan geçmeğe kalkışan gemilerden pek çoğu kayalara bindirerek yara almışlar ve biraz sonra da engin Okyanusun derin sularının dibini boylamışlardır.

«Ahtapot»un kaptanı Herman Merville, bordaya dayanmış olduğu halde, etrafı teftiş ederken, hep bunları düşünüyordu. «Acaba buradan sağ - salim geçebilecek miydi?» Aklı fikri bundaydı...

«Ahtapot» demirli olarak bir müddet, tehlikeli sularda kaldı. Sonra da, hafif hafif esmeğe başlayan rüzgârla, yelkenler doldu. Ve «Ahtapot», demir alıp, tehlikeli sularda ilerlemeğe başladı. Gemide bulunan herkes, kaptanından ahçısına kadar herkes, gözünü dört açmıştı. Ellerindeki iplerle denizin derinliğini ölçüyorlar, ellerini gözlerine dayamış oldukları halde, etrafı kolaçan ediyorlardı; 'acaba kaya var mı' diye...

«Ahtapot» âheste - beste suların üzerinde kayarken, birdenbire, baş taraftan giden bir çığlık sesi, bütün gemiyi doldurdu. Bu çığlıkları diğerleri takip etti.

Kaptan köprüsünde bulunan geminin kaptanı, bu çığlıkları duyar duymaz, hemen çığlığın geldiği tarafa doğru koşmağa başladı. Bir taraftan koşuyor, bir taraftan da kendi kendine düşünüyordu: «Herhalde bir kayalığa bindirmek üzereyiz!» diye...

Fakat işler, Kaptan Herman'ın düşündüğü gibi değildi. Bunu, «Ahtapot»un baş tarafına gelince anladı. Kaptan Herman, aradaki mesafeyi birkaç saniye içinde aldıktan sonra, çığlıkların geldiği yere varınca, heyecandan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Zira geminin baş tarafında, «Ahtapot» yazısının üzerine kapanmış olan bir ahtapot duruyordu karşısında... Ve gemiciler, korku içinde geriye çekilmişler, ahtapotu süzüyorlardı...

Ahtapot çok büyüktü. O zamana kadar kimsenin görmediği bir büyüklükteydi.

Kaptan Herman, kısa bir şaşkınlık devresinden sonra kendini toparladı; gemicilere bir - iki teşkin edici lâf söylediği sonra da ne yapması lâzım geldiğini düşünmeğe başladı. Fakat fazla düşünmedi; zira ahtapot, tekrar kendini suya fırlatmıştı...

Ahtapot, yelkenliden suya atladıktan sonra, bir müddet denizin üzerinde kaydı. Sonra aniden geriye döndü. Tekrar geminin baş tarafına sarıldı. Sonra yine kendini suya attı...

Ahtapotun hareketlerini dikkatle takip eden Herman'ın kafasında birdenbire bir şimşek çaktı... Ahtapot'un hali, tıpkı, sahibini bir yere çekmek isteyen köpeğin haline benziyordu. Acaba ahtapot, «Ahtapot»a yol gösteriyor olmasındı?... Herman hemen emir üzerine emir yağdırmağa başladı. Ve «Ahtapot» yelkenlisi, ahtapot'un peşinden denizin üzerinde kaymağa başladı.

Kaptan Herman, düşüncelerinde haklı olduğunu bir müddet sonra anladı. Zira, ahtapot'un peşinden giden yelkenli, tehlikesiz ve hiç bir kayaya çarpmadan, yaralanmadan, tehlikeli bölgeden geçmişti. Ve kayalıklarla dolu olan muntıkadan çıkar çıkmaz da ahtapot, vazifesini bitirmişçesine ortalıktan kaybolmuştu.

Denize dalmadan önce de son bir defa, yelkenlinin «Ahtapot» yazısına sarılmış, sanki bu hareketi ile, «Allahaısmarladık!» dedikten sonra, kendisini Okyanusun derin sularına bırakıvermişti...

★

Bu hâdise, müteaddit defalar oldu. Ve «Ahtapot» yelkenlisi, hiçbir geminin geçmeğe muvaffak olamadığı tehlikeli sulardan defalarca geçti. Tabii her seferinde kılavuz ahtapot'un yardımıyla...

1810 senelerinde cereyan eden bu olay, nesilden nesile geçe geçe tâ günümüze kadar gelmiştir. Acaba bu hâdise doğru mudur? Yoksa gemicilerin uydurdukları bir efsaneden mi ibarettir? Bu, bugün kat'i olarak bilinmemektedir.

Erdoğan SEVGİN

Tabanca Kanunu

Tabanca Kanunu

50

GÜZEL BİR HİKÂYE

İlk Suç

ASFALTIN üzerinde Merkez'e doğru kayıp gitmekte olan polis arabasının içinde üç kişiydiler. Direksiyonda oturan resmi bir memur, arka tarafta sivil bir taharri ve onaltı yaşlarında kadar gözüken, esmer tenli, simsiyah saçlı bir çocuk... Çocuğun sırtında kahverengi mesin bir ceket, ayağında mavi blûcin vardı.

Emniyet Müdürlüğünün alt katındaki nöbetçi çavuş, çocuğu getiren taharriye:

— «Ne yapacağız bunu?» diye sordu.

— «Gece burada kalacak. Sabahleyin sorguya çekilecek...»

Çavuş, önündeki defterе birşeyler karaladı; sonra başka bir memur, onu karanlık koridorlarda yürüttükten sonra, bir kapıyı açıp içeri doğru itti. Arkasında, kapının kilidinde anahtarın dönüşünü duyarken, çocuk, itildiği hücrede geceyi yalnız geçirmiyeceğini anlamış bulunuyordu.

Duvarın dibindeki ranzanın üzerinde doğrulan kapı gibi bir adam vardı. Adı Skinner idi.

— «Adın ne?» diye sordu.

— «Steve!»

— «Bu, ilk suçun, değil mi?...»

— «Kaçıncı olduğunu hatırlamıyorum, ama ilk defa yakalandım.»

— «Öyleyse beni iyi dinle. Yarın bizi yukarı çıkaracaklar ve sorguya çekecekler. Bütün gayeleri, suçumuzu kendi ağzımızla itiraf edip, işlerini kolaylaştırmamızdır. Onun için, yarın sana soracakları şeylere kat'iyen cevap verme. Ne derlerse desinler, hep sus!...»

Ertesi sabah erken saatte bir memur hücrenin kapısını açtı ve ikisini dışarı çıkarıp, koridor boyunca yürüttü. Suçlulara mahsus asansörle beşinci kata çıktılar ve genişçe bir salona girdiler. Salonun iki kenarında uzun tahta sıralar vardı. Bu sıraların üzerinde birtakım kılıksız insanlar oturmaktaydı. Steve bunların, bir gün evvel, kendisi gibi, polisler tarafından yakalanmış kimseler olduğunu tahminde güçlük çekmedi.

Polislerden birinin kendilerine gösterdiği yere oturdukları sırada, hücre arkadaşı yine kulağına eğildi:

— «Gece söylediğimi unutma!» dedi. «Tecrübesizliğinden istifade etmelerine imkân verme. Ne sorarlarsa sorsunlar, 'Verecek cevabım yok!' de... Böylelikle, mahkemede aleyhinedelil diye kullanacakları bir itirafta bulunmamış olursun... Ben bu salonda kaç defa sorguya çekildim. Hergelelerin usullerini iyi bilirim...»

Bütün yüzünü kaplayan bir kin ifadesiyle dönüp, yanıbaşında ayakta durmakta olan polise baktı. Steve sordu:

— «Bu ortadaki masada mı yapıyorlar sorguyu?»

— «Evet. Karşı taraftaki iskemlelere detektifler oturuyor; bu taraftakine de biz... Gördüğün projektörü adamın yüzüne tutuhorlar.»

On dakika sonra, karşı taraftaki bir kapı açıldı ve iyi giyinmiş dört gişi salona girdi. Onlar yerlerine oturdukları zaman, kolu sırmalı çavuş, elindeki kâğıda bakarak yüksek sesle okudu:

— «August Asisi. Manhattan'lı. Dün gece 43 üncü caddede bir barda yakalandı. Üzerinde 45 lik otomatik bir Kolt bulundu.»

Asisi, burada daha evvel sorguya çekilmeğe alışık olmalıydı ki, vazifeli polisin ihtar etmesine lüzum kalmadan, yerinden kalkıp suçlu iskemlesine geçti. Halinden, detektiflerin şefi olduğu anlaşılan, açık renk elbiseli, kır saçlı adam sordu:

— «Tabanca taşıyormuşsun?...»

— «Evet, taşıyordum.»

— «Tabancayı nereden aldı?...»

— «Askerliğimi yaptığım gemiden...»

— «Yâni, çaldın!»

Asisi, kartal gibi atıldı:

— «Hayır, çalmadım, buldum!...»

Oyuna gelmiyordu; ne sorulursa sorulsun, aleyhinde delil teşkil edecek bir şey söylemiyeceği âşikârdı. Kır saçlı detektif:

— «İkinci gelsin!» diye seslendi.

Skinner, Steve'in kulağına fısıldadı:

— «Tecrübeli adamı görüyor musun, bak?... Tabanca taşımak büyük suç olduğu halde, herifin kılı kıpırdamıyor. Sen hiç korkma, nasıl olsa büyük bir şey yapmış değilsin. Çeneni tuttun mu, seni serbest bırakacaklardır. Onlar daha ziyade azılıların üzerinde durur.»

Daha sonra Skinner'i sorguya çektiler. Onun suçu fazla sarhoş olup, Manhattan birahanelerinden birinin altını üstüne getirmekti. Sorulan suallere hep, «Bilmiyorum, hatırlamıyorum, hayır, farkında değilim» gibi cevaplar verdi. Onu projektörün altında fazla tutmadılar.

Skinner, kendisine bir göz attıktan sonra kapıya doğru ilerlerken Steve, bir elin bileğini kavradığını hissetti. Polis, şimdi de onun künyesini okuyordu... Elinde olmadan, heyecanlanmıştı. Çabuk çabuk yürüyerek masanın önüne gitti ve iskemlesine oturdu. Dışarıdan belli değildi ama, buraya, projektörün karşısına oturduğu vakit, insan, karşısındaki detektiflerin yüzünü bile pek seçemez oluyordu.

Otomatik Sandalye

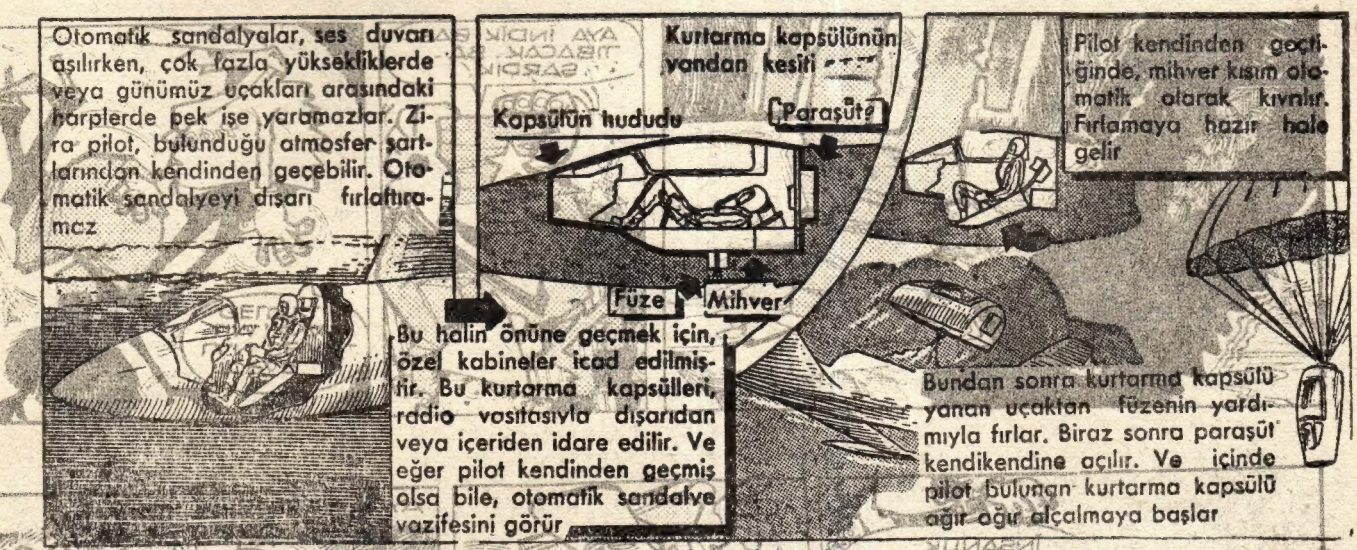

Soruşturma sırası yine kır saçlı adamdaydı:

Dükkân soymağa teşebbüs edenleri asmazlardı ya! Steve bundan dolayı, içinde bir cesaret, küstahlaşmak, detektiflerle alay etmek için istek buluyordu.

— «Niye o dükkânı seçtin?...»

— «Çünkü sahibi ihtiyardı. Bana mâni olmağa çalışmazdı...»

— «Dükkâna kaçta girdin?»

— «Saat onüki civarıydı galiba.»

— «Tabancan var mıydı?»

Steve, yavaş yavaş eğlenmeğe başlamıştı:

— «Hayır!» diye cevap verdi.

— «Nen vardı?»

— «Hiçbir şey...»

— «Çakı filân gibi birşey yok muydu?»

— «Üzerimde bulduğunuz, ne diye soruyorsunuz?»

— «Vazifemiz bu... Çakıyı kullandın mı?»

— «Hayır.»

— «Ama dükkân sahibine, kasayı açmadığı takdirde, çakını ona saplıyacağını söylediğini, hatırlamıyor musun?»

— «Neler söylediğimi plâğa aldırmış olsaydın, şimdi size tekrar ederdim.»

— «Kasadan kaç para aldın?...»

— «Parayı üzerimde bulduğunuz; saymak aklımıza gelmedi mi?»

— «Geldi. Onüki dolar almışsın...»

— «O kadar mıymış? Ben sayamamıştım.»

— «Niye saymadın?»

— «O esnada polisler geldi.»

— «Ne zaman geldi?»

— «Dükkândan çıktığım sırada...»

— «Dükkândan çıkmadan evvel başka birşey yapmadın mı?...»

— «Yapmadım...»

— «Ama çakında kan lekeleri var?»

— «Olabilir. Geçen akşam bir piliç kesmiştim.»

— «Dükkân sahibine çakıyla vurmuş olmıyasın?»

— «Vurmadım. Ben ömrümde kimseye bıçak sallamadım.»

— «Niye vurdun adamcağıza?...»

— «Vurmadım!...»

— «Bağırdığı için mi vurdun?...»

— «Vurmadım, diyorum.»

— «Vurduğunu biliyoruz, Steve. Anlamadığımız şu: Parayı aldığın halde, adama niye vurdun?»

Steve cevap vermiyordu. Detektif tekrarladı:

— «Niye vurdun?»

— «Vurmadım, diyorum.»

— «Sonradan seni ele verir diye mi korktun?»

— «Ben hiçbir şeyden korkmam. Ona ağzını kapamasını söylemiştim.»

— «Kapamadı demek... Bağırdı mı?...»

— «Kendisine sor!»

— «Sana soruyorum!»

— «Çenesini tutsaydı. Onüki dolar için bağırmanın, gürültü yapmanın âlemi var mıydı? Deli gibi feryat ediyordu.»

— «Sen ne yaptın?»

— «Susmasını söyledim.»

— «Susmayınca...»

— «O zaman vurdum.»

— «Çakıyla mı?»

— «.....»

— «Kaç defa vurdun? Altı defa mı?»

— «Hatırlamıyorum. Ama, bağırmasaydı vurmıyacaktım. Sorun kendisine, bağırmadığı müddetçe kılına bile dokunmadım; sonuna kadar sesini çıkarmasaydı, hiçbir şey yapmıyacaktım. Hastahaneye gidin de, kendisine sorun bakalım; bağırmadan önce kılına dokundum mu?»

Detektif kısaca:

— «Soramayız, Steve!» dedi.

— «Niye?...»

— «Çünkü bu sabah öldü!»

Steve'in gözleri iri iri açılmıştı. Boş nazarlarla, o kuvvetli ışığın geldiği istikamete bakmaktaydı. Birşey görmüyordu ve zihni karmakarışıktı. Sonra birisinin; «Bunu götürün, yenisi gelsin!» dediğini işitti...

BASTIBACAK ŞERİF

ROKET YARIŞI BAŞLADI.

GELİYORUZ HAZIRLAN BAKALIM.

SIKI DUR SEVGİLİM, GELİYORUZ!

CROINK

AZ KALDI KAFAM KIRILACAKTI OFFF!

J.878

AYA İNDİK BASTIBACAK. BAŞARDIK!

TOPAR-LAN SEVGİLİM, AYA GELDİK.

J.879

İNSANLIK NAMINA AYA İLK AYAK BASAN BENİM.

J.880

İNSANLIK NAMINA AYA İLK AYAK BASAN BENİM

AYDA YERÇEKİMİ YOKTUR...

NEEAH

OOH

AYAKLARIMIN ÜZERİNDE DURAMIYORUM. NE TUHAF!..

ŞİŞME BALONLAR GİBİ UÇACAĞIZ!

J.881

BASTIBACAK DIŞARI BAKTI...

ÜZERİME AĞIRLIK ALMALIYIM.

ON KİLOLUK DEMİRLER İŞE YARAR.

BASTIBACAK AKILLICA HAREKET ETMİŞTİ.
ONLARI DA KURTARAYIM.
J.582

FAKAT BASTIBACAĞIN AYAĞI KAYINCA...
OOF

BAKIN! BİZDEN ÖNCE AYA, O AYAK BASTI.

EVET. O, BÜCÜR BOYU İLE TARİHLERE GİRECEK.
TARİH KİTAPLARI ONU YAZACAK.

KABAHAT BENİM Mİ? SİZ CAHİLSENİZ N'APAYIM?
BİZ İLİM ADAMLARI, UFAK ŞEYLER OKUMAYIZ.
J.583.

SEVGİLİM, BEN NASIL İNECEĞİM?
BU DA DERT ATLASAN, HAYADA KALACAKSIN.

BURADA SIKILDIM.

BİR DE BU KAPİTALİST KADININ KAPRİSİNİ Mİ ÇEKECEĞİM?
O, TEKSAS GÜZELLİK KRALİÇESİDİR BE.

TAMAM SEVGİLİM. İN BAKALIM.
KADIN DAİMA EN GELDİR.

BU KABA KIZIL BENİ KORKUTTU.
GÜZELLİK MÜSABAKASINDA NE YAPTIN
J.585

ARKADAŞLAR, MANASIZ KONUŞMALARI BIRAKIN!

DOLAŞACAK ÇOK YERİMİZ VAR DAHA.

VAZİFEMİ YAPTIM. ŞİMDİ BİRAZ DİNLENMELİYİM.
DEVAMI VAR

Kapaktaki resmin hikâyesi

BALİNA AVCILARI

OLMUŞ BİR VAK'A

Çeviren: ÖZAY SUNAR

GÜNEY Kutbunda sisli bir şafak sökmek üzere. 1958 yılının 18 Mart'ı. Tecrübesiz bir kontrol memuru olan McDougal, «Blaena» adlı gemisinin vinç güvertesinden aşağı indi. Vazifesi, tam o sırada yukarı çekilen bir balinayı ölçmekti. Sönen piposunu yakmak için durdu. Ve farkında olmadan, balina kanları içine gömülmüş vinç tellerinden birine bastı. Kimseden, Norveççe'de «balina» mânâsına gelen «Bâda» diye bir ikaz sesi yükselmedi. Sadece telin yukarı kalkarken çıkardığı bir vınlama duyuldu. Tel söyle bir döndü ve sonra McDougal'ın kasıklarını ve karnını yararak geçti.

Hemen hemen bir saat sonra McDougal'ı buldukları zaman, balina artıkları arasına yarı gömülmüş bir haldeydi. Ölmüştü.

Baş kontrol memuru Knut Thorhall, en yakın arkadaşını kaybetmekten hem maddî ve hem de manevî bir ızdırap içindeydi. Yakalanan bütün balinaların ölçülmesi ve baştan aşağı muayene edilmesi gerekiyordu. Bütün bu işler artık kendisine kalmıştı. Gerçekte gayet yumuşak başlı, iyi kalpli bir insan olmasına rağmen, işlerin ağırlığı altında gittikçe aksileşmeğe, sinirli bir insan olmağa başlamıştı.

McDougal'ın ölümü hakkında bir hayli soruşturma yaptı. Ama kimse birşey bilmiyordu. Balina avcıları, Thorhall'a hürmet ederlerdi. Ama herhangi bir suç işledikleri zaman, bir çocuğu bile hayrette bırakacak bir masumiyetle hiç bir şeyden haberleri olmadığını söylerlerdi.

20 Mart'ta, Okyanusu koyu bir sis kaplamıştı. Göz gözü görmüyordu. Onun için balina avı bırakıldı. Thorhall, günlerden beri ilk defa olarak rahat bir uyku çekmek için kamarasına indi. Ama bir saat geçmeden, gemicilerden Ulfar tarafından uyandırıldı. Biraz önce gelen bir telsiz, «bütün balina avının durdurulmasını» emrediyordu.

Balina avcıları için bu, fena bir haberdi. Thorhall'ın başı gittikçe derde giriyordu. Gemiciler, yağ kotasını temin etmek için, deli gibi çırpınırlarken, havanın bozukluğu ve bu emir, işleri iyice berbat etmişti. Sür'atle çizmelerini ayağına geçirip ambara indi.

Tam emri bildirmek üzere iken, bir balinanın parçalanıp kazanlara atıldığını gördü. Sis inmeden önce bütün balinalar parçalanmış, yağ kazanlarına atılmıştı. Gemicilerin bu parçaladıkları balina, gemiyi başka bir gemiye çarpmaktan korumak için pamaklık vazifesini gören yardımcı balinaydı.

Thorhall için yapılacak bir şey kalmamıştı. Hiddetle Ulfar'a döndü:

— «Neredeydin, aptal kafa?» diye bağırdı.

— «Arka güvertede kâğıt oynuyordum. Vinçin sesini işitmedim.»

— «Peki, balinayı parçalama emrini kim verdi?»

Ulfar, bir an tereddüt etti. Sonra alçak bir sesle:

— «Lars Anderson!» diye cevap verdi.

Lars Anderson, uzun zamandır Thorhall'ın başına belâ oluyordu. Balinaları parçalayanların kumandasını o yapardı. İsyankârdı. Fazla üstüne varmağa gelmiyordu.

Thorhall, iş işten geçmiş, diyerek kamarasına döndü. Bütün yorgunluğuna rağmen, uyuyamıyordu.

— «Ulfar,» diye seslendi. «McDougal'ın öldüğü gün vinci sen kullanıyordun, değil mi?»

— «Evet.»

— «Yüzücülerden biri işaret verdi. Sen de vinci işlettin. Bu yüzücüyü görmüş olman lâzım. Kimdi?»

Ulfar müteredditti:

— «Bir sürü yüzücü vardı. Meşgul olduğum için farkında değilim!» dedi.

Thorhall, bir sıçrayışta yerinden fırladı. Ulfar'ın çenesine kuvvetli bir yumruk indirdi:

— «Yalan söylüyorsun!» diye bağırdı..

Ama dev yapılı gemicinin ağzından bir şey almak mümkün olmadı.

Hava yavaş yavaş açıldı. Gemiciler avlarına başladılar. Thorhall onları kaptan köprüsünden seyrediyordu. Anderson, balinanın üstünde kayarak nakledildiği tahtanın başında durmuştu. Elinde bıçağı, balina bekliyordu. Bir tanesi hızla önüne geldi, durdu. Thorhall'ın «Ona dokunma, hastalıklı!» demesine meydan kalmadan, bıçağını hayvanın karnına batırdı.

Thorhall, ülkeden dönüyordu. Bu işin önü alınmalıydı. Hastalıklı ve emzikli ve gebe balinalar bir bakışta kendilerini belli edebilirdi. Anderson gibi tecrübeli bir balina yüzücüsünün bunu anlamamasına imkân yoktu. Sür'atle kotayı tamam edelim diye, aldırış etmiyor, iyi, kötü ne varsa, yağ kazanlarına yollıyordu.

Bir gün gelecek, hamile balinaların sayısı azalacak, şimdi bile «iş» diye çırpınan gemicilere yapacak bir şey kalmıyacaktı.

Thorhall, olduğu yerde hiç kımıldamadan duruyordu. Bir şey görmemiş, aldırış etmiyormuş gibiydi. Arkasında Ulfar duruyordu. Bir şeyler sölüyordu:

— «Ulfar arada sırada düşünüyor,» diyordu. «McDougal telin üstüne bastığı zaman Anderson, vinci çalıştırmam için işaret verdi. Ulfar artık her şeyi hatırlıyor. Evet, Anderson işaret verdi.»

Thorhall, üşüklerine kadar ürperdiğini hissetti. Yavaşça döndü:

— «Dikkat et, arkadaş!» diye seslendi. «Önündeki dişi balina değil mi?»

Ağır ağır Anderson'un bulunduğu yere doğru ilerledi. Onun yaklaştığını gören gemiciler, işlerini bırakmışlardı. Anderson da bıçağına yaslanmış, ona bakıyordu. Thorhall, balinanın yanına geldi. Eğildi, hayvanın memesini iki eliyle sıktı. Memeden bir kova dolusu süt fışkırdı. Thorhall, Anderson'a baktı:

— «Bunun bir dişi balina olduğunu biliyordun, değil mi?» dedi. «Eğer hâlâ dişi ile erkeği birbirinden ayıramıyorsan, gel de iyice bir bak!»

Anderson:

— «Vakit kaybetmenin zamanı değil, Thorhall!» dedi.

Ve bıçağını hayvana sapladı. Thorhall'ın şimdi çıkmakta olduğu merdivenlerden aşağı bir kan seli boşandı. Thorhall, Anderson'un yanına gelince, Anderson çizmesiyle onun suratına bir tekme indirmek istedi. Ama Thorhall onun yakalarını kavrayıp aşağı çekti. Birlikte, yüzlerce kilo balina kanıyla sıvanmış güverteye yuvarlandılar.

Hiçbiri için doğru dürüst bir dövüşme fırsatı yoktu. Yerler o kadar kaypaktı ki, sadece düşmemeğe ve güvertedeki balina kanıyla dolu deliğe yuvarlanmamağa çalışıyorlardı. Birbirlerinin kafalarına, yüzlerine indirdikleri yumruklar, deniz kuşlarının kanat çırpmalarına benzeyen sert şakırtılar çıkarıyordu. Yarım saat sonra her ikisinin de gözleri şişmiş, yüzleri tanınmaz bir hale gelmişti.

İkinci saatte, bir parça nefes almak için geriledîler. Sonra, taze bir öldürme hırsı ile birbirlerinin üstüne atıldılar. Anderson, Thorhall'ı ensesinden yakaladı. Thorhall güçlükle nefes almağa başladı. Bir-iki adım geriledi. Nereye deyse düşüyordu. Anderson onu bıraktı, göğsüne kuvvetli bir yumruk indirdi. Thorhall yere yuvarlandı ama, yağlı tahtanın üstünde Anderson'un da ayağı kaymıştı. Tam Thorhall'ın kollarının arasına düştü.

Bir zaman altalta üstüste yuvarlandılar. Hiç birisi, sıvı, kan ve yağ içinde boğulmuş yayım diye, uzun müddet altta kalmıyordu. Birçok defalar ayağa kalkmağa gayret ettiler, ama muvaffak olamadılar. Artık ikisinde de takat kalmamıştı. Mücadele ağır, ama devamlıydı. İkisi de, diğerini üstünden atmağa çalışıyordu. Tekrar tekrar yağlar ve kanlar içinde yuvarlandılar. Dizlerinin üstünde bile doğrulamıyorlardı. Artık kimin kim olduğunu anlamağa imkân yoktu.

Sonra birdenbire şekiller den biri, diğerinin kolunu arkaya doğru kıvırdı. Boğuk bir feryat yükseldi. Adamın omuzları titredi. Arkaya bükülen kola daha baskı yapıldı. Altta kalandan artık hiç ses seda çıkmıyordu. Müzaffer olan, birkaç dakika mücadele ederek dizlerinin üstünde doğruldu. Sonra tekrar düştü. Ağır ağır yeniden kalktı. Adetâ sürünüyordu. Vincin tellerinden birine sarılarak doğruldu. Elleri kaydı, aşağı yuvarlandı. Ama sebat etmişti. Gayretle doğruldu: Birisi, onun:

— «Bu kanundur, Anderson!» dediğini işitti. «Allahın belâsı kanun!»

Seyirciler de kendilerinden geçmişlerdi. Artık olanları hayâl meyâl farkediyorlardı. Birisi, Thorhall'a ikaz yollu bağırdı. Ama Thorhall'a sesini işittiremedi. Thorhall'ın arkasında, birkaç adım gerisinde Anderson doğrulmuş, kaptığı bir bıçağı Thorhall'a doğru sallıyordu.

Anderson'un bacaklarına balina kancasını takıp düşüren, yağ çıkarıcılarından Svenson oldu. Anderson, dengesini kaybederek, dumanlar çıkan yağ kazanının içine yuvarlandı. Boğuk bir feryat duyuldu. Sonra kazandan sütun gibi buhar tabakası yükseldi. Her şey sessizliğe gömüldü.

Sessizliği, kasıklarına vura vura gülen gemicilerin kahkahaları bozdu. Birisi Thorhall'e:

— «Gidip bunu şirkete bildirecek misiniz?» diye sordu. «Evet, evet, bildireceksiniz. Çaylarını içerken, kızarmış ekmeklerinin üstüne ne sürdüklerini söyleyeceksiniz!...»

Ama Thorhall'ın kulağı hiç bir şey duymuyordu. İki gün sonra kendine geldiği zaman, iş işten çoktan geçmişti.

VAHŞİ KEDİLER

OSELO, Orta ve Güney Amerika'nın tropikal bölgelerinde bulunur ve minik bir leopar'ı andırır. Sarımtırak kürkü, intizamsız siyah işaretlerle benekliidir. Mizaç itibariyle uysaldır ve ev hayvanı olabilecek derecede ehlileştirilebilir. Köpeklerden ve insanlardan korkar ve iri hayvanlara hücum etmez.

Cüsse itibariyle, erkek oselo, pembe burnundan, kuyruğunun ucuna kadar ortalama 1,20 metre uzunluğunda ve yine ortalama 15 kilo ağırlığındadır. Dişisi biraz daha küçüktür.

Diğer kediler gibi, oselo da, gündüzleri uyumağı tercih eder. Vaktinin en büyük kısmını ağaçların üzerinde geçirir ve gıda olarak kuşları, sincapları ve diğer kemirici hayvanları tercih eder.

Erkek oselo, çok defa dişisiyle bir arada görülür ki bu, vahşi kediler arasında ender rastlanan bir manzaradır.

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

Ateş

SAYI: 20 CİLT: 2
16 AĞUSTOS 1960

MASKELİ SÜVARİ 23

SAM'I SOYMANIZ İÇİN PARA VERİYORUM YA !..

AMA, O YALNIZ OLACAKTI

ŞİMDİ YALNIZ DEĞİL !..

BAK DA GÖR !.

YANINDA MASKELİ BİRİ VAR

SEN KAPIDA DUR BEN GİREYİM !..

NASIL İSTERSEN ?

BEN'İN

O MASKELİ DE KİM ACABA ?

DAĞDA RASTLADIĞI BİR HAYDUTTUR

MASKEYLE GİRERSEN BELKİ ADAMLAR ŞÜPHELENİR !

HAYDİ SEN İŞİNİ GÖR SAM !

SONRA SENİ ATINA GÖTÜRÜRÜM !

HEMEN GELİRİM !

İYİ, SAM İÇERİYE YALNIZ GİRDİ !..

YOKSA ARKADAŞI İŞİ ANLARDI BELKİ !

BİZ ÇIKALIM MI PATRON

HAYIR, SİZ ŞAHİT OLACAKSINIZ !

CHARLES FLANDERS 11-22

SAM BURADAN AYRILINCA PEŞİNE TAKILIRSINIZ !.

KUZUYU İÇERİ ALIN !.

TAK TAK !

DEVAMI VAR

CASUSLAR MEKTEBİ 13

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHİ KAHRAMANLIK ROMANI

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL TEFRİKA NO : 12

— «Canı cehenneme haydutun!» diye fısıldadı. «Kelle avlamak istiyormuş!... Su destisi su yolunda kırılır!... Bir gün onu da boylu boyunca bir yere seren bulunur elbet...»

Herif dikildi:

— «Ne mırıldanıp duruyorsun, moruk?»

Filozof Keetron toparlandı:

— «Özel bir konu üzerinde hatırıma geleni söyledim bizim Prens Hazretlerine...»

— «Prens Hazretleri ha!... Güleyim bari... Onun neresi Prens be?... Elinde ne yurdu kalmış, ne de buyruk vereceği adamı!... Sokakta böyle prensler dolu!...»

Bunu söylerken küstah adam, eliyle köpek taklidi yapıyordu. Delikanlı birden parladı:

— «Kişinin yüreğindedir asalet... İnanırım buna... Ama senin gibi sokak itlerinin kalbine kılıcı sokmak, yiğidin boynuna borçtur!...»

Adam hemen kılıcını sıyırdı:

— «Toparlan!...»

Prens kılıcı bile kıpırdatmadı bu davranışa:

— «Kanlı Meydan'da olacağım saat onbeşte... Onaya bir kelle hediye etmek icabediyor... Üç yıl üstüste taşıdığın kemeri, fakir halka uzatıp, intikamımı öyle alacağım...»

Ağzından köpükler saçan küstah adam bir adım geri çekip, kılıcını kınına soktu:

— «Şayet meydan okumuş olmasaydın, cehennemi çoktan boylardın... Bizim âdetimizce, birisi meydan okudu mu, onunla mutlaka er meydanında hesap görülür...»

— «Ne yazık ki, senin çıkacağın yere, er meydanı değil, alçaklar meydanı demek daha doğru olur... Çek arabanı ve beni bekle!...»

— «Kelleni babanın ayaklarına atmıyacak olursam, bana da Korkunç Brik'in sağ kolu Adolf demesinler!... Bekliyeceğim!...»

O çıkınca Keetron, genç adamın ellerini yakaladı:

— «Fakat bunu yapamazsın sen, oğlum... Onunla döğüşebilecek kuratta değilsin henüz... Zırha bürünsen bile, şu âdi devle boy ölçüşemezsin... Geleceği düşünerek bu sevdadan vazgeç... Yurdunda seni sevenler olduğunu, umutlarını sana bağlayanlar bulunduğunu unutma!...»

Prens, bu sözlere gülümsedi:

— «Umutlarını bana bağlayanlar, cesaretimi, gözümün pekliğini bildikleri için yolumu gözlüyorlar. Onların karşısına şerefi ayaklar altına alınmış bir insan olarak çıkamam Keetron... Ben, senin talebenim... Bunları yürekten söylemediğini biliyorum. Fakat korkma ihtiyar dostum. Kalbimde yurt ateşi yandığı müddetçe, beni hiç kimse öldüremez, Allah'tan gayri...»

Keetron'un gözleri dolu dolu oldu. Talebesinin sırtını bir baba şefkati ile okşayarak:

— «Tanrı yardımcın olsun!...» dedi.

Yarım saat sonra, bütün Britanya'lılar durumdan haberdar edilmişlerdi. Heyecan dalgası, halkın içine çoktan yayılmıştı. Köşebaşlarında ve lokantalarda herkes bu meseleden bahsediyordu:

— «Korkunç Brik'in adamı Adolf, vatansız kalan küçük Prens'e meydan okumuş... Bu yıl da onunla boy ölçüşecekmiş!...»

— «Demek sonunda çocukların kelleri ile uğraşmağa başladı. Oğlana yazık olacak.»

— «Kulağıma başka birşey daha çalındı. Onların konuşmalarını dinleyen bir arkadaşın anlattıklarına inanılırsa, Prens kızarak Adolf'a it demiş!...»

— «Nasıl? İt mi demiş? Bunu içimizden hiç kimse yapamazdı doğrusu... Böyle bir serseriye hakaret edilir mi?... Yanında kimse yok muymuş Prensin?...»

— «İhtiyar Filozof varmış. Fakat çatışmaya mâni olamamış... Bir fikrim var arkadaşlar...»

— «Nedir?...»

— «Prensin babasına gidip durumu anlatalım. İş işten geçmeden, oğlunu çeksin geriye... Meydanda özür dilesin ve böylece kellesini kurtarsın herifin kılıcından...»

— «Doğru ve güzel fikir. Gidelim...»

Bu iyi kalpli Britanya'lılar, vakit kaybetmeden, Cesur Prensin babasını buldular. Ona her şeyi anlattılar. Adolf'un alçaklığını ve kılıç kullanmaktadi maharetini naklettiler. Neticede, aldıkları cevap şu oldu: *(Devamı Var)*

Gelecek sayılarda çıkacak tefrikanın resimlerinden !... Cesur Prens attan düşüyor...

Beraber GÜLELİM

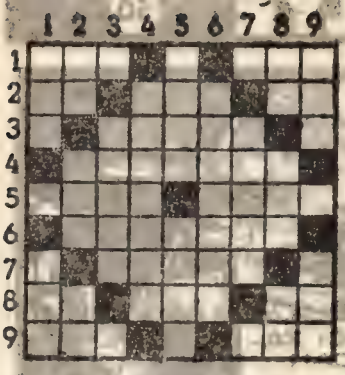

Soldan sağa doğru:
1 — Bir mevsim, Bir mevsim daha. 2 — Bir sayı, Kalın ses, Numara. 3 — İsveç'in parası. 4 — Güzel bir böcek. 5 — Parlatıcı bir madde, Hayvan evi. 6 — Keyifsiz. 7 — Yavrusu olmayan. 8 — Duman lekesi, Defa, Bir nota. 9 — Bir gemimiz, İsim.

Yukardan aşağı doğru:
1 — Kumaş yapılan bir madde, Yere inmiş bulut. 2 — Tok değil. Üç. Dünyanın dört te üçü. 3 — Bir nehir taşıtı. 4 — Kirli. 5 — Sıçan, Rüzgâr. 6 — Sobası olmayan. 7 — Irmak. 8 — Şöhret, Evlenmemiş kadın, Tersinden okunursa isim. 9 — Güç, Nihayet.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Y	E	R	E	B	A	K	A	N
2	E	V	İ	Ş		M	A	S	A
3	D	E	D	E		E	L	İ	Z
4	İ	T	İ	L		R	E	T	İ
5	T		G	E	K	İ	Ç		K
6	E	T	E	M		K	İ	R	A
7	P	İ	K	E		A	K	A	N
8	E	R		İ		Ş	K	E	
9		E	K	S	P	R	E	S	

Geçen sayıdaki bulmacanın halli:

NE GETİRMİŞ?

Arkadaşının isim günü idi. Herkes keşesine uygun bir hediye getirmişti. Türkân içeri girdi. Arkadaşları biraz sonra ona sormağa başladılar:

— «Sen ne getirdin?»

— «Kardeşimi getirdim. kâfi değil mi?»

NERELİ

Öğretmen, Sungur'a sordu:

— «Oğlum, İstanbul'lu musun?...»

— «Yarım İstanbul'lu, yarım değil!»

— «Nasıl şey bu?»

— «İstanbul'a beş yaşımda iken gelmişim, şimdi on yaşımdayım!»

HESAP BİLMEZMİŞ!

Annesi Aylâ'ya onikî tane ceviz verdi ve:

— «Bunları git kardeşinle paylaş kızım!» dedi.

Aylâ, kardeşine dört tane verdi. Biraz sonra bunu gören annesi:

— «Kızım sen hesap bilmiyor musun yoksa, onikinin yarısı altı eder. Kardeşine dört ceviz vermişsin!»

— «Anneciğim ben hesap biliyorum ama, o bilmiyor da.»

ADINI YAZMIŞ!

Uzun zamandan beri kavgalı olan iki arkadaştan biri, diğerinin evine gitti; bulamadı. Hırsını da alamadığı için bir kâğıda, «Budala, şerefsiz, geçimsiz!» diye yazdı, kapının altından içeriye attı.

Ertesi günü sokakta karşılaştılar. Diğeri gülerek:

— «Ne o?» dedi. «Kartvizitin bitmiş galiba!...»

CEZA VERİLMEZMİŞ!

Ahmet o günkü derslerini hazırlamamıştı. Sınıfa öğretmen girdiği vakit parmağını kaldırdı ve:

— «Öğretmenim, bir insana yapmadığı şey için ceza verilir mi?»

— «Verilmez, oğlum!»

— «Öyleyse ben dersimi yapmadım!»

İSTER İNAN İSTER İNANMA

MÜREKKEP BALIĞI
ASLINDA BİR BALIK OLMAYIP İLERİ GERİ YÜZEBİLİR..

DENİZ ŞIRINGASININ KUYRUĞU SONRADAN AĞIZ HALİNE GELİR...

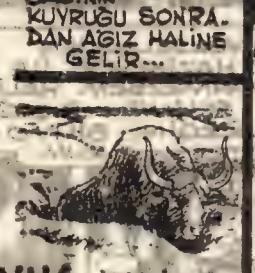

"YAK" İSİMLİ HAYVAN TİBETLİLER TARAFINDAN KAR KÜREYİCİSİ OLARAK TA KULLANILIR..

İNGİLİZ AVUKATLARI TARAFINDAN GİYİLEN PERUKALAR, BALİNALARIN DİŞLERİNDE ÇIKAN KILLARDAN YAPILIR...

YAZISIZ

NASIL YETİŞMİŞ

Öğretmen sınıfa girince ön sıralarda oturan Yılmazın başına gözleri takıldı. Bir bant vardı. Merak etti ve:

— «Alnına ne oldu oğlum?» diye sordu.

— «Isırdım, efendim.»

— «Nasıl, oraya nasıl yetişebildin?»

— «İskemleye çıktım!»

ŞAŞIRTMACA

Öğretmen, Ali'yi derse kaldırdı:

— «Söyle bakalım, Türkiyede yapılan demiryolları ne kadardır?»

— «Hangi yılda yaptığımız, öğretmenim?»

— «Hangi yılda olursa olsun...»

— «Öyleyse 1961 dekini söyliyeyim!»

SAÇMA SORU

Öğretmen sordu:

— «On bahçıvan bir bahçeyi on saatte bellerse, yirmi bahçıvan kaç saatte yapar?...»

Deniz, öğretmene baktı ve cevap verdi:

— «Öğretmenim, bu saçma bir soru herhalde. On bahçıvan on saatte bahçeyi belledikten sonra, yirmi bahçıvana iş kalır mı hiç?»

HERGÜN YER MİYMİŞ?

Sınıfta Hasan oburluğu ile meşhur olmuştu. Bir gün bir arkadaşı:

— «Sen bütün gün yemiş mi yersin?» diye sordu.

Hasan cevap verdi:

— «Hayır, uykuda iken yemem!»

HALİFENİN ADAMLARI GELİYOR. GEMİYİ AÇIĞA ÇEKİN!
HAYDAA!
ASKERLER YAKLAŞTIĞI ZAMAN KALYON KIYIDAN AÇILMIŞTIR.

ARAM SAĞA SOLA EMİRLER VERİRKEN MUHAFIZ DENİZE ATLIYARAK KIYIYA DOĞRU YÜZMEYE BAŞLAR.
KIYIYI TAKİBEN KUZEYE GİDECEĞİZ.
ŞÖVALYE FORSALARI ÇÖZDÜ.

HÜRRİYETİNİ SEVEN KÜREKLERE ASILSIN!
ARAM, DİĞER KALYONLARIN PEŞİNE DÜŞTÜ GİTTİ GÖRDÜ.
BU SIRADA KAZİMİR DE OLANLARI GÖRMÜŞTÜR.
NE OLUYOR ACABA?
HERİFLER HALİFEYİ BIRAKIP GİTMEZLER. ŞATOYA GİDİP ANLAMALIYIM.

AZ SONRA ŞATODA...
BURADA BİR ŞEYLER DÖNMÜŞ GALİBA...
KAZİMİR, BİRDEN PRENSES VE DOKTORLA KARŞILAŞIR.
KÖPEK! NE CESARETLE GELDİN BURAYA?

BAKİN OLUN BABANIZDAN HABERLER VAR!
HALİFEDEN Mİ HABER
AY TAM YÜKSELMEDEN BAĞDAT HAZİNELERİ İLE GERİ DÖNMEZSEM HALİFENİN SELİM'İN BIÇAĞI İLE ÖLECEĞİNİ BİLİYORUM.
İŞTE HAZİNE!
BAŞKA ÇIKAR YOL GÖRMİYEN BİN HASAN, KAZİMİR'E HAZİNELERİ GÖSTERDİ.

KORKUSUZ ŞÖVALYE 151

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

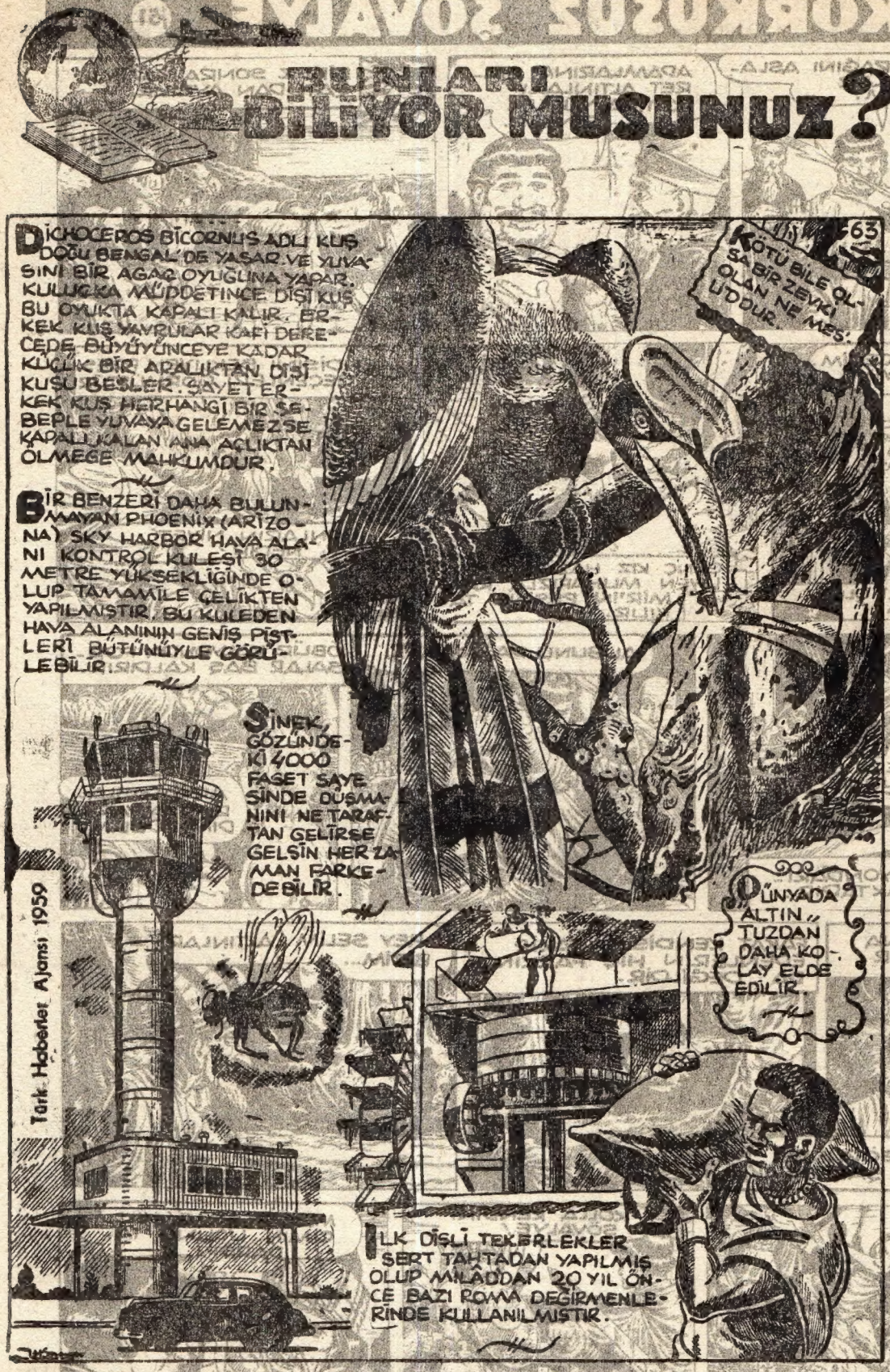

KÖPEKLER HANGİ HAYVANIN SOYUNDANDIR?

Yabanî hayvanların en korkunçlarından biri kurttur. Köpek gibi, insanlara en sadık, en dost bir hayvanın, bu korkunç yaban kurtlarından geldiğine inanabilir misiniz?

İster inanın, ister inanmayınız. Bilginler köpeğin, insanlara alıştırılmış, evcilleşmiş bir kurt olduğuna söylüyorlar. Bugün de birçok merakhların, kurt köpekleri beslediklerini bilirsiniz. Bunlar, kurtlarla köpeklerin birleşmesinden meydana gelmiş hayvanlardır. Kurda olan akrabalıkları ne kadar yakın olursa, o kadar korkunç, o kadar yabanî olurlar.

Çok soğuk memleketlerde yaşayan Eskimolar, baştanbaşa karla örtülü Kuzey ülkelerinde kızaklarla dolaşırlar. Bu kızakları da köpekler çeker. O köpekleri görseniz, bir kurt sürüsü ile karşılaştığınızı sanırsınız. ödünüz kopar, yüreğiniz ağzınıza gelir.

Köpeklerin havlaması, uluması, yatacağı zaman vücudunu kıvırıp bir kere dönmesi, hep onların kurtluk zamanından kalma alışkanlıklardır.

İnsana çok alışmış olan köpekler, havlamaz, ulumaz. Köpek, ne kadar yabanlığa yakın olursa, o kadar çok havlar, o kadar yırtıcı olur.

Kurtlar sürü halinde yaşarlar. Ava çıkacakları zaman, uzun uzun bağırırlar. Köpeklerin havlaması işte bundan kalmıştır. Gece ulumaları da, kurtların sürülerini çağırmalarının bir anısıdır. Hele fazla buldukları kemikleri toprağa gömüşleri, onların yabanlık çağından kalma, eski bir alışkanlıklarıdır.

BÜLBÜL NASIL YAŞAR?

Bülbüller, yavrularına pek iyi bakarlar. Anne ve baba, yavrular yumurtadan çıktıktan sonra, iki hafta kadar küçük kurtlar ve böceklerle yavrularını beslerler. Dört haftalık olunca, yuvadan ara sıra çıkıp uçuş denemeleri yapmağa başlarlar. Bu sırada bile erkek bülbül, yavrulara yiyecek taşımakla uğraşır.

Nihayet, yavrular uçma talimlerini öğrenince, ailece kurlar üzerinde uçuşurlar. Eylül başlangıcında, kendilerine yiyecek bulmakta güçlük çekmeğe başladıkları için, yiyecek bulabilecekleri sıcak memleketlere doğru göç etmeğe koyulurlar. Nihayet eylülde memleketimizi tamamen terketmiş olurlar.

Bülbüllerin yavruları, yuvayı terkeder etmez ötüş denemeleri yapmağa başlarlarsa da, asıl başarıları gelecek mevsimdedir.

Bülbüller yaşlandıkça, ötüşleri güzelleşir.

Kanundan Kaçılmaz 4

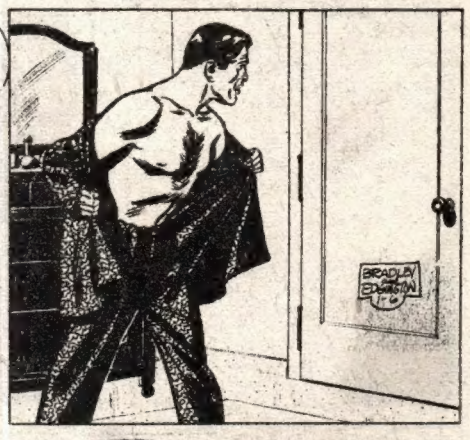

ATEŞ PİLOT 7

AYNI ANDA GEMİYE GİZLİCE BİNEN TERN HAREKETE GEÇTİ.

BU İŞ BURADA BİTSİN ARTIK, GEMİYİ DERHAL YERE İNDİRİN.

BU HESAPTA YOKTU!...

ELLERİNİZİ ÇABUK TUTUN, SALLANIN!.

BALTA KAFA BİR YUMRUKLA TERN'İ YERE SERDİ...

OFFF!.

BU İŞTE İYİ PİŞMEMİŞSİN

GEMİ KULE ETRAFINDA DÖNÜYORDU....

GEMİYİ, ULTRE-VİYOLA IŞIKLARI İLE YERE İNDİRMELİYİZ.

BALTA KAFA ELİNDEKİ İKİ PAKEDİ KULENİN TAM ÜZERİNE BIRAKIVERDİ.

VE AYNI ANDA GÖĞÜ BİR ALEV SUTUNU KAPLAYIVERDİ..

BALTA KAFANIN İMAL ETTİĞİ BOMBALAR ÇOK İYİ İŞ GÖRMÜŞTÜ. KARARGÂH ALEV ALEV YANIYORDU...

YAŞA BALTA.

BUDA BİRŞEY Mİ? CANIM.

GARANTİ ŞEFTEN TALTİF ALIRSIN.

BALTA KAFA İYİ İŞ BAŞARMIŞTI.. ÜSTELİK BİR ESİR DE ALINMIŞTI..

KORSAN KARARGÂHINDAKİLER ŞAŞIRMIŞLARDI..

DİKKAT, DİKKAT, MARKAD'A BAĞLI UÇAKLAR, DÜŞMANI BULUP İMHA EDİN...

DEVAMI VAR